

Mel. Min Gud befaler jeg min vej

1 Når jeg betænker tid og stund,

Jeg skal fra verden fare,

Mit hjerte frydes mangelund

Som fugl ved dagen klare;

Det er den dag,

At al min klag',

Min sorg og strid får ende,

Til glæden sød

I Abrams skød

Går jeg fra al elende.

2 Jeg ved, min frelser Jesus Krist

I Guddoms ære lever,

Han mig af døde vækker vist,

Med denne hud omgiver,

Mit kød og ben

Skal uden mén

Som solen skinne klare,

Guds åsyn blid

Skal jeg al tid

Beskue åbenbare.

3 Er jeg end fuld af synd og last,

Som jeg har her bedrevet,

Dermed det evig liv forkast',

Og dødens fange blevet;

Det er min trøst,

At Jesus Krist

Kom ned til mig på jorden,

Trådte for mig

Mod død i krig,

Min frelser er han vorden.

4 Som alle vi af Adams fald

Er døden skyldig vorden,

Sådan har Krist vor synd betalt

Alt med sin død den hårde;

Min synd og last

Er på ham kast,

For dem han fyldest gjorde;

Jeg ved hans død

Og blod så rød

Med Gud forligt er vorden.

5 Itu er slangens hoved trådt

Af kvindens afkom rene,

Den grumme død har tabt sin brod,

Den borttog Krist alene,

Og helveds magt

Er ødelagt,

Den må mig nu løslade,

Trods Satan, død

Og helveds glød,

De kan mig ikke skade.

6 På korset døde Krist for mig

Lod legem sit begrave,

At jeg med ham evindeligt,

Skal himmerige have;

Til min retfærdighed, jeg ved,

Er han af graven gangen,

Min sorg og nød,

Min synd og død

tog han alene fangen.

7 Eja, min sjæl, vær frisk og bold,
Glæd dig i Krist, din Herre!
Thi døden, som var syndens sold,
Til gode skal dig være;
Straf var den før,
Nu er den dør,
Og gang til himmerige,
Nu er min død
En søvn så sød,
Al sorg med den skal vige.

8 Frygt ikke, hvor du kommer hen,
Når du af verden viger!
Dig favner da en fuldtro ven,
Som dig vist aldrig sviger,
Kristus, Guds Søn,
Han gjorde bøn,
At du hos ham skal blive,
I glæden stor
Han altid bor,
Den vil han dig og give.

9 Et sovekammer er min grav,
Mit legem der sig hviler;
På dommedag stå op deraf,
Derpå jeg ikke tvivler.
Gå ind med Gud,
Og hvil dig ud,
Lad blot det onde fare!
Luk døren til!
Når Gud han vil,
Skal han dig åbenbare.

10 Eja, så dør jeg gladelig,
Jeg frygter ingen våde!
Mit liv er Kristus visselig,
Og døden mig en både;
Dør jeg end her,
Jeg lever der,
Mit liv først der begynder
Med glæde stor
I englekor,
Som aldrig mer' forsvinder.

11 Når du vil kalde, Herre sød,
Til rede vil jeg være,
Min sjæl med fryd i Abrams skød
Lad dine engle bære!
O Jesus Krist,
Som døden vist
På korset for mig tålte,
I dødens krig
Stå du mig bi,
At jeg kan sejr beholde!

Niels Pedersen